

Såfremt en fordringshaver har anmeldt, at han har et krav, men at kravets størrelse endnu ikke kan opgøres, kan retten udsætte sin beslutning om at optage fondens endelige fordeling til dom, og i stedet benytte sig af den i udkastets § 362 omhandlede adgang til at foretage en forlods udbetaling til de kendte fordringshavere. Det samme gælder, hvor fondsopretteren godtgør, at han senere vil blive nødt til at betale et krav helt eller delvis, jfr. § 239, stk. 4, der dog efter sin formulering »at der skal *reserveres* et tilstrækkeligt beløb« også giver mulighed for, at retten trods tilstedeværelsen af det ikke-endeligt opgjorte krav ved dom fordele fonden, hvilket de anmeldte fordringshavere vil have interesse i, fordi det vil afskære yderligere fordringshavere fra at anmelde deres krav. En beslutning om ikke at optage fondens fordeling til dom kan kæres.

Det følger af *stk. 2*, at fonden og tillægsbeløbet skal fordeles, selv om der ikke er ret til ansvarsbegrænsning. Baggrunden herfor er, at fondsoprettelsen erstatter den almindelige sikkerhedsstillelse mod arrest, hvorfor det ville indebære en urimelig forringelse af fordringshavernes stilling, såfremt fonden blot blev ophævet og midlerne tilbagebetalt til den, der har oprettet fonden. Det ligger da også i bestemmelsen, at en eventuel sikkerhedsstillelse for fondsbeløbet, f. eks. i form af en bank- eller forsikringsgaranti, ikke automatisk bortfalder fordi den, der har oprettet fonden, ikke findes at have ret til at begrænse ansvaret. En sådan garanti må derfor udformes på en måde, så det klart er specificeret, om den kun dækker fondsbeløbet plus tillægsbeløbet efter udkastets § 353, stk. 2, eller om den generelt dækker alle krav i anledning af den skadevoldende handling.

Bestemmelsen i *stk. 2* må læses i sammenhæng med udkastets § 357 og § 363, stk. 1; som følge heraf vil fordringshavere, der først anmelder deres krav efter, at fondens fordeling er taget op til dom, ikke kunne søge fyldestgørelse i fondens midler, medmindre fonden undtagelsesvis overstiger kravene fra de anmeldte fordringshavere, og rederen har mistet retten til at begrænse ansvaret, jfr. § 363, stk. 2. Denne retstilstand vil harmonere med, at hvis den ansvarlige i stedet for at oprette en begrænsningsfond havde afværget en arrest gennem en sikkerhedsstillelse på normal vis, ville arrestrekvirenten gennem et

efterfølgende udlæg have fået en fortrinsstilling i forhold til de senere tilkomne kreditorer. Fondsoprettelsen giver også visse fordringshavere en fortrinsstilling, men alle fordringshavere, der anmelder deres krav inden et fikseret tidspunkt, nemlig sagens optagelse til dom, bliver ligestillede.

Med ovenstående bemærkninger er der ikke taget stilling til forholdet mellem reglerne om fondsoprettelse i relation til konkurslovens regler om omstødelse af sikkerhedsstillelse, idet dette spørgsmål efter udvalgets opfattelse må løses af domspraksis i overensstemmelse med de almindelige regler.

I *stk. 2*, 2. sætning, er der foreslået den afvigelse fra de almindelige værnetingsbestemmelser, at domstolen skal kunne afsige fuldbyrdsdom for det fulde beløb, såfremt fondsopretteren ikke har ret til at begrænse ansvaret. En sådan fuldbyrdsdom kan dog kun afsiges, såfremt enten skyldneren eller vedkommende fordringshaver fremsætter begæring herom. 1969-konventionens og 1976-konventionens internationale værnetingsregler tager ganske vist kun direkte sigte på sager vedrørende fondens fordeling. Det er dog på den anden side efter udvalgets opfattelse omkostningsbesparende for alle parter, at der afsiges fuldbyrdsdom, fordi en fortsættelse af søgsmålet ved sø- og handelsretten vil holde de øvrige sagsomkostninger nede, da en gentagelse af den under fondsbehandlingen stedfundne bevisførelse vil kunne undgås i det omfang, de spørgsmål, som har fundet sin afgørelse under fondsproceduren, kan betragtes som afgjort ved en delafgørelse. Dette vil dog ikke fuldt ud gælde, fordi rederen i visse tilfælde ikke kan betragtes som bundet af, at en fordring under fondsproceduren er blevet anerkendt; forholdet kan f. eks. være dette, at han ikke har fremsat indsigelser mod en fordring under fondsproceduren, fordi han, så længe han har troet at have begrænsningsret, ikke har haft en økonomisk interesse i, hvorledes fondsbeløbet blev delt mellem de forskellige fordringshavere.

Til § 364

Bestemmelsen er dels en præklusionsregel, for så vidt som den sammenholdt med udkastets § 357 indebærer, at krav, der først anmeldes efter, at fondens fordeling er taget op